

Marja
van der Linden

*Gescheiden
wegen*

Marja van der Linden

Gescheiden wegen

Spiegelserie

Zomer & Keuning

DE STILTE VAN DE NACHT WERD DOORBROKEN DOOR DE ZWARE KLANKEN VAN de torenklok.

Lobke telde de slagen: een, twee, drie, vier... Vier uur nog maar. Zou ze eruit gaan? Ze lag nu toch al een poosje te draaien. Ze wierp zich nog eens op haar andere zij, draaide haar kussen om en zocht naar een kuiltje om haar hoofd in te leggen. Maar de slaap wilde niet meer komen.

Toen ze gisteravond rond halfelf naar bed waren gegaan, was ze als een blok in slaap gevallen, maar om kwart over een was ze om de een of andere reden ineens klaarwakker geweest. Om halftwee had ze het bedlampje aan haar kant aangeklikt en had ze even liggen lezen, in de hoop dat ze daar weer slaperig van zou worden. Dat deed ze wel vaker, en gelukkig maakte Roel daar nooit een opmerking over. Die draaide zich hooguit om en sliep dan weer verder.

Ze had wel drie hoofdstukken liggen lezen en had daarna het lampje weer uitgedaan. Het was toen kwart over twee, had ze op haar wekker gezien. Daarna had ze de torenklok nog halfdrie en drie uur horen slaan. Blijkbaar was ze toen toch even ingedommeld, want ze had de klok van halfvier niet gehoord. Ze moest wel geslapen hebben, want ze had ook liggen dromen. Waarvan wist ze niet meer precies, alleen dat het allemaal erg raar was. Iets met Joyce...

Ze zocht in haar geest naar de laatste beelden van de droom. Soms als ze droomde stonden de beelden haar nog haarscherp voor de geest als ze wakker werd, en kon ze de droom precies navertellen. Maar deze droom gaf alleen maar schimmige beelden terug. Ze herinnerde zich vaag een berg stenen, een soort ruïne van een kerk of een kasteel, zoals ze die veel in Engeland hadden.

Engeland, waar Joyce woonde met haar man Ivo en hun kinderen: Simon van vijf en de tweeling Manon en Sofie van drie. Joyce was Lobkes beste vriendin, die ze al vanaf groep 1 van de basisschool kende. Met Joyce had ze lief en leed gedeeld. Toen Joyce en Ivo zich in Engeland vestigden omdat Ivo daar een baan kon krijgen met goede vooruitzichten, had zowel Lobke als Joyce dat erg jammer gevonden. Anderzijds was Lobke allang blij

geweest dat Ivo niet had gekozen voor een of ander ver ontwikkelingsland, wat hij tijdens zijn middelbareschooltijd van plan was geweest. Engeland was tenminste nog redelijk dichtbij.

Lobke en Joyce onderhielden nog wel contact via de mail en Skype, maar dat werd steeds onregelmatiger. Logisch, Joyce had het druk met haar gezin. Nog geen twee jaar na Simon werd de tweeling geboren, zodat ze toen drie kinderen in de luiers had. Af en toe kwam het gezin een week naar Nederland op familiebezoek, waarbij ze ook trouw Roel en Lobke bezochten. De laatste keer was geweest kort nadat Matthijs zijn eerste verjaardag gevierd had. Matthijs, hun Godsgeschenk.

Lobke glimlachte toen ze aan haar zoon dacht. Over een paar maanden werd hij twee, en hij was werkelijk een Godsgeschenk. Het was een prachtig mannetje, met net zo'n bos krullen als zijn vader, alleen was Matthijs wat blonder dan Roel. Hij had grote, helderblauwe kijkers, een grappig neusje, een mondje dat bijna altijd lachte en een paar stevige wangetjes. Ze hadden hem gekregen op een moment dat ze daar geen van tweeën meer op durfden hopen. Lobke had zelfs gedacht dat ze al in de overgang was, vervroegd door de chemokuren die ze destijds had gehad nadat er leukemie bij haar was ontdekt. Dat was nu alweer... even rekenen, zo'n twaalf jaar geleden.

Zij en Roel hadden net verkering toen Lobke die ernstige ziekte kreeg. De artsen hadden meteen een onderzoek gestart naar een mogelijke beenmergdonor. Met Aafke, Lobkes oudste zus, was er geen match geweest, maar met Sanne, Lobkes twee jaar oudere zus die ernstig verstandelijk gehandicapt was, bleek er wel een match te zijn. Sanne was echter panisch voor alles wat met artsen te maken had, en zowel Lobke als haar ouders vonden het moeilijk om tot een beslissing te komen of Sanne nu wel of niet beenmergdonor zou worden. Uiteindelijk was de knoop doorgehakt, mede door de inbreng van Aafke. Bij Sanne was operatief beenmerg verwijderd, dat na de laatste chemokuur bij Lobke ingebracht was. Sanne had er gelukkig weinig van meegekregen, en Lobke was later volledig hersteld. Er was echter wel direct bij het starten van de chemokuren gezegd dat Lobke door de chemo onvruchtbaar kon worden en dat de kans op een zwangerschap na de chemo praktisch nihil was. Tijdens de kuren was Lobke daar niet zo mee bezig geweest, ze was toen alleen gericht op beter worden. Ze had

daarbij alle steun gehad van haar familie en van haar vrienden en vriendinnen op school. Met ontroering dacht ze nog regelmatig terug aan haar achttiende verjaardag, die zo'n bijzonder feest was geweest. De dag waarop ze de bruid had mogen spelen, en waarop Roel haar min of meer ten huwelijk had gevraagd. Het kettinkje dat ze toen van hem kreeg, met daaraan een medaillon waarop de letters R en L met elkaar vervlochten waren, droeg ze nog steeds.

Toen ze een jaar met Roel getrouwd was en iedereen om haar heen zwanger leek te worden, was de realiteit omtrent een mogelijke onvruchtbaarheid als een mokerslag bij Lobke binnengedrongen. Ze had zelfs voorgesteld om maar te scheiden, zodat Roel een andere vrouw kon zoeken bij wie hij wel kinderen zou kunnen verwekken. Maar Roel was daar alleen maar verontwaardigd om geworden.

En toen, nu ruim tweeënhalf jaar geleden, was ze ineens zwanger gebleken. Wat waren ze blij geweest, maar wat had vooral Lobke ook een angst gehad dat die zwangerschap niet goed af zou lopen. Maar na een voorspoedige zwangerschap had ze dan eindelijk hun zoon Matthijs in haar armen mogen sluiten. Dat moment zou Lobke nooit vergeten. Wat had ze genoten van haar zwangerschapsverlof! Even had ze er zelfs aan gedacht om helemaal niet meer terug te gaan naar de praktijk waar ze tot aan haar verlof drie dagen per week als fysiotherapeute werkzaam was, en om fulltime thuis te moederen. Maar haar werk trok ook, dat had ze altijd met veel plezier gedaan. In overleg met haar werkgever vond ze een compromis door haar werktijd terug te brengen tot twee dagen per week. Voortaan ging ze alleen de maandag en de dinsdag naar de praktijk. Roel bleef 's maandags thuis om voor Matthijs te zorgen, en op dinsdag ging Matthijs naar het kinderdagverblijf. Hanneke, Lobkes moeder, had nog aangeboden om elke dinsdag op te komen passen, maar daar hadden Roel en Lobke niet van willen horen. 'Ben je mal, mam, dat is bijna een uur heen en een uur terug. Nee hoor, dat is niet nodig. Het kinderdagverblijf ligt vlak bij de praktijk, ik hoef alleen de weg maar over te steken.'

Matthijs moest wel even wennen in zijn nieuwe omgeving. Hij sliep daar slecht, was huilerig, Lobke had zelfs nog overwogen om alsnog in te gaan op het aanbod van haar moeder. Maar na een paar weken ging het beter, en nu had hij het er prima naar zijn zin. De begeleidsters waren allemaal dol

op hem. Net als zijn ouders trouwens, en de andere familieleden. Vooral opa Frank, de vader van Roel, was helemaal verrukt van zijn kleinzoon.

Roels moeder was al twee jaar overleden toen Roel bij Lobke in de klas kwam. Zijn vader was daarna nooit meer hertrouwd, al had hij wel een enkele keer een vriendin gehad. Maar dat was steeds op een teleurstelling uitgelopen. Hij woonde tegenwoordig in Utrecht, en van daar was het maar een wipje naar Montfoort, dus kwam hij minstens één keer per week langs, 'eens kijken hoe het met mijn kleinzoon is'. Lobke snapte dat wel, Roel was enig kind en het was al een wonder dat zij Matthijs gekregen hadden, dus zou dat opa Franks enige kleinkind blijven. Haar eigen ouders hadden naast Matthijs nog drie kleinkinderen, de kinderen van Lobkes oudste zus Aafke en haar man Tim: Lisanne van ruim zes, Stijn van bijna drie en Marit van tien maanden. Maar Lobke merkte wel dat Matthijs een bijzonder plekje in het hart van haar ouders had.

Ze meende een geluidje te horen en spitste even haar oren. Was dat Matthijs? Hij had bij het naar bed brengen wat hangerig geleden, en Lobke had hem voor de zekerheid getemperatuur, maar hij had geen verhoging gehad. Hij was ook meteen gaan slapen, ze hadden hem niet meer gehoord, en toen ze zelf naar bed gingen en gewoontegetrouw nog even bij hem gingen kijken, lag hij rustig te slapen.

Weer spitste ze haar oren. Nee, toch niet.

Toen Matthijs nog maar net geboren was, had ze amper in slaap durven vallen, bang dat ze hem niet zou horen als hem iets zou overkomen. Als hij huilde was ze ongerust, maar als hij ineens weer stil werd, was ze soms nog ongeruster. Dan ging ze bij zijn bedje staan om te kijken of hij nog wel ademde. Een kind was zo'n kostbaar iets...

Die onrust was gelukkig van lieverlee wel verdwenen toen Matthijs zich ontwikkelde van een tevreden baby tot een ondernemende peuter. Hij liep al los nog voor hij een jaar was, en Roel had heel de benedenverdieping 'Matthijs-proof' willen maken door alles wat zich op een niveau van onder een meter bevond, te verwijderen of omhoog te zetten. Hij had zelfs de rechthoekige salontafel willen vervangen door een ronde, zodat Matthijs zijn hoofdje niet zou stoten aan de punten van de tafel. Maar Lobke had daar niet van willen weten. 'Hij zal moeten leren dat er dingen zijn waar hij niet aan mag komen, en dat er dingen zijn waar hij zich pijn aan kan

doen. Zijn wereld zal steeds groter worden en wij zullen hem niet altijd kunnen beschermen. Hij zal daar zelf mee om moeten leren gaan, en dat begint al bij ons thuis.'

Roel had ontdekt dat Matthijs inderdaad 'leerbaar' was als het ging om dingen waar hij niet aan mocht komen. De stereoinstallatie bijvoorbeeld was iets waar Matthijs naartoe getrokken werd: daar kwam geluid uit, daar knipperden lichtjes, en daar zaten knopjes aan waar je aan kon draaien. Maar telkens als hij zijn handje uitstak naar de knoppen, duwde Lobke of Roel zijn handje weg en zei duidelijk: 'Nee, Matthijs, dat mag niet!' Op een gegeven moment was 'Nee' al genoeg, en nog later zei Matthijs zelf al 'nee-neenee' zodra hij zijn handje uitstreekte naar de stereo, waarbij hij schudde met zijn hoofdje. En sinds hij een keer zijn hoofd gestoten had tegen de punt van de tafel, toen hij een blokje op wilde pakken dat daar vlakbij op de grond lag, bleef hij uit zichzelf al een eindje bij de punt vandaan.

Hanneke, Lobkes moeder, was erbij geweest toen Matthijs z'n hoofdje stootte. Hanneke had haar handen steeds voor de punt willen houden als Matthijs daar te dicht in de buurt kwam, maar Lobke had gezegd dat dat niet nodig was. 'Zo moet hij het leren, mam.' Hanneke had Lobke 'een harde moeder' gevonden, en had verwijtend gekeken toen Matthijs uiteindelijk toch zijn hoofdje stootte en het op een huilen zette. Later verontschuldigde ze zich daarvoor. 'Je hebt gelijk, hij moet het leren. Zo heb ik dat met jullie ook gedaan toen jullie klein waren, al was dat met Sanne natuurlijk anders. Maar het lijkt wel alsof ik steeds meer gevaren zie naarmate ik ouder word.'

Matthijs was snel getroost, al bleef er een tijdje een flinke rode plek op z'n hoofdje zichtbaar. En de 'les' had geholpen. De volgende keer dat er een blokje bij de tafel lag, ging Matthijs meteen op z'n knietjes liggen en schoof voorzichtig naar het blokje toe.

Lobke ging maar weer eens op haar andere zij liggen. Allemaal leuk en aardig, al die gedachten die in haar hoofd voorbijflitsten, maar zo viel ze natuurlijk nooit in slaap. Ze drukte het lichtknopje van de wekker aan om te zien hoe laat het nu was: tien over halfvijf. Zou ze er toch maar uit gaan? Vandaag was het woensdag, ze hoefde niet te werken en kon desnoods vanmiddag tegelijk met Matthijs een middagdutje doen.

Haar voeten tasten naar haar sloffen, en toen ze die gevonden en aange-

trokken had stapte ze uit bed, voorzichtig om Roel niet wakker te maken. Toen ze naar beneden liep, klonk het krakende geluid van een van de treden harder dan ze wilde, en ze hield even haar adem in. Zou Matthijs niet wakker worden? Maar het bleef stil.

In de keuken zette ze de waterkoker aan, en toen het water kookte schonk ze een kopje thee voor zichzelf in. Ze knipte de schemerlamp in de woonkamer aan en nestelde zich met haar handen om het kopje thee in een van de fauteuils. Met een tevreden blik keek ze de kamer rond. Wat hadden ze toch een gezellig huisje! Het was niet groot, maar ruim genoeg voor z'n drieën. Het was een voormalige arbeiderswoning, die al gedeeltelijk gerenoveerd was toen Lobke en Roel het huis kochten. Er zaten toen al een nieuwe trap, een nieuwe keuken en een nieuwe badkamer in, maar het stel dat er woonde was halverwege de verbouwing uit elkaar gegaan voor ze aan de rest van de bovenverdieping toegekomen waren. Lobke en Roel waren er na hun trouwen direct ingetrokken en hadden hier en daar wat meubels geleend met de bedoeling pas iets nieuws aan te schaffen als de kamers klaar waren. Ze hadden het boven aanvankelijk gelaten zoals het was en waren eerst verdergegaan met de benedenverdieping. Ze hadden alles geschilderd en gesausd en daarna parket gelegd. Bij het uitzoeken van de nieuwe meubels was er wat onenigheid geweest over de stijl: Roel wilde moderne, strakke meubels, maar Lobke wilde iets wat paste bij de uitstraling van het oude huisje. Ze vonden een compromis in een prachtige donkerrode stoffen bank met twee bijpassende donkergrijze fauteuils, en een blank eiken salontafel en dressoir. In een andere meubelzaak hadden ze een blank eiken eethoek met zes stoelen gevonden die prima bij het dressoir paste. In de keuken waren mooie vloertegels gekomen, en Roel had in de diepe ingebouwde kast een hoop planken gemaakt waar ze een flinke voorraad in kwijt konden. Pas daarna waren ze begonnen aan hun eigen slaapkamer. Roel had over de hele breedte van de muur naast het raam een kastenwand gemaakt, met spiegels op enkele deuren, wat een ruimtelijk effect gaf. Aan de andere kamer boven hadden ze nog niets gedaan, tot Lobkes zwangerschap zich onverwacht aankondigde. Ruim twee jaar geleden was er een dakkapel op de bovenverdieping gekomen, waarmee er een ruime en lichte babykamer gecreëerd was. De inrichting van de babykamer had Roels vader betaald, en op hun bezwaren had hij alleen maar gezegd:

‘Gun me nu dat plezier.’ Samen met ‘opa Frank’ en ‘oma Hanneke’ waren Roel en Lobke een middag naar een woonboulevard geweest, waar ze volgens Lobke ‘de mooiste babykamer ter wereld’ hadden uitgezocht. ‘Dit zou zelfs niet misstaan op een kamer voor een prinsje of prinsesje,’ had ze gezucht, terwijl ze met haar hand over het gladde witte hout had gestreken. Van ‘oma Hanneke’ hadden ze er nog een mooie witte schommelstoel bij gekregen, waar Lobke graag in zat als ze Matthijs aan het voeden was. Toen de verbouwing van het huis helemaal klaar was, was de kleine achtertuin aan de beurt geweest. Ze hadden het gras weggehaald en er over de hele breedte een gezellig terras gemaakt, met een smalle border waarin diverse klimmers: clematis, kamperfoelie, passieflora, winterjasmijn, en daaronder een overvloed aan bloembollen. Ook hing Lobke elke zomer fleurige hangplanten tegen het fietsenschuurtje, en als het weer het ook maar enigszins toeliet, waren ze in de tuin te vinden. Roel was nu bezig met het maken van een zandbak voor Matthijs’ tweede verjaardag. Hopelijk hadden ze een mooie nazomer en kon Matthijs er dit jaar nog vaak gebruik van maken. Op het kinderdagverblijf hadden ze ook een flinke zandbak, waar hij graag in speelde.

Lobkes blik viel op een beeldje van wit albast op een sokkel van donker hout, dat op het dressoir stond. Het stelde een jonge vrouw voor, bijna een meisje nog, en was zo’n dertig centimeter hoog. De onderkant van het beeldje was ruw gehouden, alsof de vrouw opsteeg uit de steen en pas begon bij haar kuit. Haar armen waren opgeheven, de ene arm wat hoger dan de andere, alsof ze naar iets reikte. De bovenste hand opende zich, alsof die net iets gegeven had of klaarstond om iets te ontvangen. Op het gezicht van de vrouw, dat ook opgeheven was, was een vage glimlach te zien. Lobke wist nog precies wanneer ze het beeldje gekregen had: een week of zes voor haar achttiende verjaardag, kort na haar eerste chemokuur. Opa De Bont, ‘opi’, zoals ze hem altijd noemde, had het voor haar gemaakt; hij was ermee begonnen direct nadat duidelijk geworden was hoe ziek Lobke was. Hij had daarmee zijn liefde voor haar uitgedrukt, en de manier waarop hij zag dat ze met haar ziekte omging. Daarna had hij geprobeerd om haar de eerste beginselen van het beeldhouwen bij te brengen, en ze was daar enthousiast aan begonnen, maar nadat ze haar studie weer opgepakt had was die hobby in het slop geraakt, tot verdriet van opa.

Ze had alle spullen nog, misschien kon ze daar binnenkort toch weer eens mee beginnen. Bijvoorbeeld het hoofdje van Matthijs uitbeelden, al zou dat vast wel moeilijk zijn.

Ze had twee jaar geleden nóg een beeldje van opa gekregen: een zwangere vrouw, die haar armen in een beschermend gebaar voor haar buik gevouwen hield. Dat stond in de vensterbank in de keuken, Lobke mocht er graag naar kijken als ze aan het bakken of koken was. Opa maakte prachtige dingen, al was hij de laatste tijd wat minder in zijn schuurtje bezig. Misschien omdat oma hem vaker nodig had.

Vorig jaar, toen haar ouders vijfendertig jaar getrouwd waren, hadden ze dat gevierd in York. Haar ouders hadden een vakantiebungalow gehuurd in hetzelfde park als waar ze naartoe gegaan waren toen Lobke nog volop bezig was met chemokuren. Opa en oma De Bont, de ouders van Hanneke, waren destijds ook van de partij geweest, maar die gingen vorig jaar niet mee. Opa was nog wel vitaal genoeg, maar oma werd steeds slechter ter been, zij zag het niet meer zitten om te reizen. En Sanne kon dit keer helaas ook niet mee, zij was erg achteruitgegaan het afgelopen jaar. Het aantal epilepsieaanvallen nam toe en medicatie leek daar weinig tot geen effect op te hebben. Je kon zien dat het haar uitputte, en iedereen, niet alleen haar ouders en zussen maar ook de artsen en de begeleiders, voelde zich machteloos. Gelukkig leek het zich nu weer iets te stabiliseren.

Toen ze die week in York waren, waren Roel, Lobke en Matthijs een dagje met de trein naar Leeds gegaan, waar Joyce en Ivo met hun gezin woonden. Joyce en Ivo waren een paar weken daarvoor verhuisd van de binnenstad naar een buitenwijk, en Lobke was erg nieuwsgierig geweest naar het nieuwe huis, waar ze alleen nog maar een paar foto's van gezien had.

De nieuwe woning bleek een prachtige bungalow te zijn. Lobke had zich vergaapt aan de dure aankleding van het huis, en had verlekkerd rondgelopen in de grote tuin die om het huis heen lag. 'Joh, wat een ruimte! Wat wonen jullie hier schitterend!' had ze uitgeroepen. 'Vergeleken met deze tuin is die van ons maar zo groot als een postzegel,' had ze er zonder enige vorm van jaloezie aan toegevoegd. Ze gunde haar hartsvriendin alle goeds. Joyce had wat verlegen geglimlacht. 'Voor mij hoefde het allemaal niet zo luxe,' had ze haast verontschuldiging gezegd. 'Maar Ivo heeft promotie gemaakt en wilde voor zijn nieuwe collega's niet onderdoen. Die wonen

hier in de buurt, en toen dit huis te koop kwam, wilde hij het per se hebben. Ach, je hebt gelijk, 't is lekker ruim. Maar in ons vorige huis was ik net zo gelukkig, hoor. Voor mij hoefde die hele verhuizing niet, en Simon vond het ook niks om zijn vriendjes te moeten verlaten. Volgende maand wordt hij vier en hij had zich erop verheugd binnenkort samen met hen naar school te gaan, maar hij moet nu naar een andere school, eentje waar de kinderen van Ivo's collega's ook op gaan.'

Lobke had haar vriendin onderzoekend aangekeken. Joyce' stem had zo mat geklonken toen ze dat vertelde. 'Gaat het wel goed met je?' had ze gevraagd.

Joyce had haar schouders opgehaald. 'Ach, ik moet gewoon niet zeuren,' had ze zich ervan afgemaakt. 'Kom, dan gaan we eens kijken wat de mannen aan het doen zijn.'

Ivo had intussen alle technische snufjes van het nieuwe huis aan Roel laten zien. Die was daar danig van onder de indruk. Lobke had zich wat verbaasd over Ivo's houding, en sprak dat uit naar Roel in de trein terug naar York. 'Ik vond Ivo een beetje opschepperig, zo was hij vroeger nooit,' zei ze. 'Vond jij dat niet?'

Roel had haar verbaasd aangekeken. 'Opschepperig? Nee, dat is me niet opgevallen. Hij was trots op hun nieuwe huis met al die moderne snufjes, maar dat is toch logisch? Dat zou ik ook geweest zijn als dat ons huis was.' 'Zou je zo'n huis zelf willen hebben?' had Lobke gevraagd.

Maar Roel had zijn arm om haar en Matthijs heen geslagen en hen dicht tegen zich aan getrokken. 'Ik ben tevreden met ons huis, omdat jij daar woont, samen met mij en onze Matthijs. *Home is where the heart is*, zeggen ze toch hier in Engeland?'

Hoe zou het nu met Joyce zijn? Flarden van de droom van vannacht drongen weer tot Lobke door. Ze had Joyce gezien, midden tussen een berg stenen. Meer kon ze zich niet herinneren.

Wanneer had ze voor 't laatst een mail van Joyce gekregen? En had daar soms iets in gestaan wat ze over het hoofd had gezien, maar wat in haar onderbewuste naar boven was gekomen?

Ze zette het theeglas op de tafel, stond op en pakte de laptop. Ze ging aan de eettafel zitten en startte de laptop op, ging daarna naar haar mailbox.

Met verbazing staarde ze naar het scherm. Vannacht, om tien over halfdrie

Engelse tijd, maar dus tien over halfvier Nederlandse tijd, net toen Lobke aan het dromen was over Joyce, had Joyce haar een mail gestuurd, met als onderwerp: *Help!*

LOBKE OPENDE DE MAIL. TERWIJL ZE JOYCE' BERICHT LAS, WERDEN HAAR OGEN steeds groter.

van Joyce Vermeer-den Heyer <joycevermeer@gmail.com>
 aan Lobke Sikkens-Schrijver <roelenlobke@home.nl>
 datum 31 augustus 2011 2:40
 onderwerp Help!

Lieve Lobke,

Niet meteen schrikken, hoor, van dat Help! Maar ik moest even met je praten, en omdat jij nu ongetwijfeld lekker op één oor ligt, doe ik het maar per mail. Ivo en de kids zijn in diepe rust, maar ik ben klaarwakker.

Ivo heeft me vanmiddag verteld dat we weer terug kunnen gaan naar Nederland. Het bedrijf waar hij werkt wil steeds meer internationaal gaan en heeft om te beginnen een soortgelijk bedrijf in Nederland opgekocht. Dat bedrijf liep niet goed en er moet het nodige veranderen. Ivo mag die reorganisatie nu gaan doen. Tenminste, als hij dat wil. En hij wil graag! Het zou alweer een flinke promotie voor hem zijn, en hij zegt dat hij eraan toe is.

Maar hoe leuk ik het ook zou vinden om weer dichterbij jou te komen wonen, ik moet er niet aan denken om zo kort na de vorige keer opnieuw te moeten verhuizen. Ik heb het gevoel dat ik nu nog moe ben van de vorige verhuizing. Daarbij komt dat het ook weer een hele omschakeling voor de kids zou zijn. Die horen meer Engels dan Nederlands, al hun vriendjes spreken Engels, en na een paar jaar tussen Britten gewoond te hebben spreken wijzelf ook amper meer Nederlands, soms alleen nog maar in bed. Of als we ruzie hebben. Misschien dat onze emoties zich nog niet genoeg laten vertalen...

Maar alle gekheid op een stokje: natuurlijk krijgt Ivo z'n zin. Dat weet ik nu al. Hij heeft wel gezegd dat we er een nachtje over moesten slapen (wat ik nu dus niet doe), maar ik heb gezien hoe zijn ogen glansden toen hij het vertelde. We komen dus weer terug naar Nederland. En dat zal waarschijnlijk nog voor de feestdagen zijn, volgens Ivo.

Hoor je me zuchten? Want wie zal Simon op moeten vangen als hij dit bericht hoort? Mommy. Vorige keer deed hij al zo moeilijk toen we gingen verhuizen, en als hij hoort dat we nu naar Nederland gaan, waar de 'opa's en oma's' wonen die zo gek praten, zal hij helemaal niet blij zijn. De meiden zijn wat flexibeler, die hebben elkaar en passen zich wel aan, maar Simon is al zo'n gevoelig ventje. En wie zal alle spullen in moeten pakken? Mommy, want daddy moet natuurlijk al van alles gaan regelen in Nederland.

Afijn, het enige goede hieraan zal zijn dat we elkaar weer vaker live kunnen zien. Dan heb ik tenminste ook iets om naar uit te kijken!

To be continued...

Joyce

Lobke haalde diep adem. Joyce kwam weer naar Nederland! Enerzijds leek haar dat geweldig, maar anderzijds las ze in de mail van Joyce dat die liever had dat het niet doorging.

Ze drukte op Beantwoorden en ging aan het typen:

van Lobke Sikkens-Schrijver <roelenlobke@home.nl>
aan Joyce Vermeer-den Heyer <joycevermeer@gmail.com>
datum 31 augustus 2011 5:35
onderwerp Re: Help!

Lieve Joyce.

Nee, meis, ik sliep ook niet. Ik was al om kwart over een klaarwakker, heb daarna een poos liggen lezen, en ben tussen kwart over drie en kwart voor vier weer heel even ingedommeld, want ik heb de klok geen halfvier horen slaan. En nu komt het bizarre: weet je over wie ik droomde tijdens dat dommelen? Over jou! Net toen jij me die mail zat te schrijven, droomde ik over jou. Ik wist dat wij een lijntje naar elkaar hadden, maar dat het zo sterk zou zijn? Bijzonder!

Nu baal ik helemaal dat ik niet meer weet waar de droom over ging. Ik weet alleen nog vaag iets over een berg stenen, van die grote ronde, weet je wel, waar in Engeland kastelen van gemaakt zijn. My home is my castle, zeggen ze in Engeland, dus zal

het wel iets met jullie nieuwe huis in Nederland te maken hebben.

Ik snap dat je ertegen opziet om alweer te moeten verhuizen, en tegen al de rompslomp die dat met zich mee zal brengen. Ook zal Simon het niet leuk vinden. Maar ik zou het echt super vinden als het door zou gaan! Waar is dat bedrijf in Nederland gevestigd? Hopelijk in de buurt van Montfoort (en daar zit een hoop eigenbelang bij)! Hier verder alles goed. Matthijs groeit als kool, heeft eergisteren voor het eerst op het potje geplast (maar dat was meer per ongeluk dan dat hij wist wat hij deed, vermoed ik). Ik zal een foto meesturen (niet van dat plasje, maar van Matthijs).

Ik hoop dat je 'continuing story' een 'happy end' krijgt!

Liefs,

Lobke

Ze opende de map Afbeeldingen, zocht daar een recente foto van Matthijs uit en hing die als bijlage aan de mail. Daarna drukte ze op Verzenden. Bijzonder toch, dat je met één druk op de knop een bericht inclusief foto naar iemand in het buitenland kon versturen, zelfs als dat het andere eind van de wereld was.

Ze sloot haar mailbox en schakelde de laptop uit. Daarna leunde ze achterover, ze rekte zich uit en gaapte. Ze had het koud gekregen. Zou ze nog even teruggaan naar bed? Roel hoefde er pas om halfacht uit en Matthijs sliep op woensdag meestal langer door dan gewoonlijk, moe als hij was na een drukke dag op het kinderdagverblijf. Het was nu tegen zessen, dan had ze nog anderhalf uur.

Ze stond op, knipte de schemerlamp uit met een druk van haar voet en sloop zacht de trap op. Ook nu kraakte de trede weer – Roel moest daar toch maar eens iets aan doen – maar ook nu bleef dat zonder reactie. Toen ze de slaapkamer binnenkwam, lag Roel zacht te snurken. Soms stoorde ze zich daaraan, maar nu vond ze het een geruststellend en vertrouwd geluid. Ze schopte de sloffen van haar voeten en glipte naast hem in bed. Hè, wat straalde hij een lekkere warmte uit! Het liefst nestelde ze zich helemaal tegen hem aan, maar dan zou hij ongetwijfeld wakker worden.

Dat werd hij toch wel. Hij stopte met snurken en zuchtte even. 'Ben je er

weer?’ bromde hij. ‘Ik miste je ineens. Kon je niet slapen?’ Hij schoof naar haar toe en sloeg zijn arm om haar heen. Even schrok hij terug. ‘Hé, je bent hartstikke koud! Hoe komt dat?’ Daarna kroop hij dicht tegen haar aan. ‘Zo, dan zal ik je eens opwarmen.’

‘Wat ben je toch lief,’ zei Lobke, en tevreden legde ze haar hoofd tegen zijn borst. Ze aarzelde even. Zou ze het nieuws van Joyce en Ivo nu vertellen? Maar niet doen, dan gingen ze erover liggen praten en waren ze allebei klaarwakker. Ze gaapte. Dat kwam straks wel.

Dicht tegen elkaar aan vielen ze allebei weer in slaap.

Lobke werd wakker door het roepen van Matthijs: ‘Mama, papa, wakker!’ Het was alsof ze van heel ver moest komen, alsof ze zich omhoog moest worstelen uit een dikke, wollige laag die haar gevangen wilde houden. Langzaam drong het geluid weer tot haar door. ‘Mama, papa, wakker!’

Versuft keek ze om zich heen. Hè, wat? Toen ontdekte ze dat het plekje naast haar al leeg was. Hoe laat was het eigenlijk? Ze reikte naar de wekker en staarde verbaasd naar de wijzers. Kwart voor negen?

Ze schoot overeind. Roel was natuurlijk allang weg. De schat, hij had haar lekker laten liggen. En Matthijs had het ook lang uitgehouden.

Weer klonk zijn stemmetje: ‘Mama, papa, wakker!’

‘Mama komt, mannetje,’ riep ze. Ze zocht naar haar sloffen – hè, waarom zette ze die niet gewoon netjes naast haar bed zodat ze ze ’s morgens direct terug kon vinden? – en liep toen naar de slaapkamer van Matthijs. Hij stond al recht overeind in zijn ledikantje en zwaaide met zijn knuffel.

‘Thijs wakker,’ verklaarde hij ten overvloede.

Lobke tilde hem uit zijn bedje. ‘Goie morgen, lieve schat,’ zei ze. Ze knuffelde hem. Hè, waarom hadden volwassenen altijd zo’n zurige adem als ze wakker werden, en roken kleine kindjes alleen maar zoet? ‘Heb je dan zo lekker geslapen?’

‘Nee, nie sape,’ schudde hij driftig zijn hoofdje. ‘Thijs wakker.’

‘Mama is ook wakker. Ga je mee naar beneden, een boterhammetje eten?’ Hij knikte. ‘Dinke,’ zei hij.

‘Ja, natuurlijk, ook een beetje drinken. Maar eerst een schone luiër.’

Ze verschoonde hem en liep daarna met Matthijs in haar armen de trap af. Ze waren hem aan het leren om zelf de trap af te gaan, achteruit schuivend

naar beneden, tree voor tree, maar 's morgens vroeg, met zijn warme lijfje tegen haar aan en zijn armpjes stevig om haar nek, liet ze zich het genoegen niet ontzeggen om hem te dragen.

Beneden gekomen worstelde hij zich los. 'Auto pakke.' Natuurlijk, Matthijs en auto's, daar kon je hem mee uittekenen. Ze zette hem op de grond en wilde de tafel gaan dekken. Maar dat hoefde niet, alles stond er al, inclusief een thermoskan met heet water. Op haar bordje lag een briefje: *Zo, schone slaapster, lekker uitgerust? Ik heb je maar laten liggen, je zag er zo lief uit. Fijne dag met onze kleine man en tot vanavond.*

Lobke kuste het briefje en drukte het even aan haar hart. De lieverd! Daarna riep ze Matthijs: 'Kom, dan gaan we een boterham eten.'

Matthijs kwam al aandribbelen, zijn favoriete blauwe Volkswagen in zijn hand. Ze zette hem in de kinderstoel, legde de auto weg en deed hem een slab voor. Daarna smeerde ze een boterham met smeerkaas voor hem en sneed die in kleine stukjes. Hij deed netjes zijn handjes tegen elkaar, zei 'Dese pijsse ame' en pakte een stukje brood. Lobke lachte. Matthijs was al net zo'n lieverd als z'n vader.

Pas tijdens het eten schoot de mail van Joyce haar weer te binnen. Ze was benieuwd of Joyce haar reactie al gelezen had. Misschien kon ze straks wel even naar Engeland bellen.

'Op!' Matthijs hield haar zijn lege bordje voor. 'Oezol'

'Goed zo!' echode ze. 'Nog een boterham?'

Hij knikte. 'Ja. Pitaas.'

'Goed, met pindakas.' Toch wel handig dat hij steeds beter leerde praten. Hij kon al aardig duidelijk maken wat hij wilde.

Nadat ze gewassen en aangekleed waren, zette Lobke Matthijs een poosje in de box. Daar zat hij niet vaak meer in, maar als ze haar handen even vrij wilde hebben maakte ze er nog dankbaar gebruik van, en hij protesteerde meestal nauwelijks. Ze gaf hem de Volkswagen weer terug, die hij op de rand van de box heen en weer liet rijden, terwijl hij het geluid van een auto nadeed zoals kindjes dat altijd doen: zijn tong uit zijn mond en lucht eronder blazen waardoor er een trillend geluid ontstond. Lobke vond het elke keer weer geweldig om hem dat te zien doen. Hoe wisten zulke kleine kinderen als Matthijs toch hoe zoiets moest? Ook al zagen ze het andere kinderen doen, dan toch was het naar haar idee best een ingewikkelde hande-

ling waar je over na moest denken, net zoiets als fluiten. Of zat zoiets ‘ingebakken’?

Ze keek op haar horloge. Vijf voor tien. In Engeland was het nu vijf voor negen. Zou Joyce Simon al naar school gebracht hebben? Eerst maar eens kijken of er mail was.

Ze pakte de laptop en ging er weer mee aan de eettafel zitten. Ze startte hem op en ging naar haar mailbox. Ja, er was een reactie!

van Joyce Vermeer-den Heyer <joycevermeer@gmail.com>
aan Lobke Sikkens-Schrijver <roelenlobke@home.nl>
datum 31 augustus 2011 8:16
onderwerp Re: Help!

Lieve Lobke,

Inderdaad bijzonder, dat jij van me droomt terwijl ik jou midden in de nacht aan het mailen ben. Het maakte me blij, weet je dat? Het bevestigt wat wij samen hebben. Alleen: die berg stenen? Als het maar geen puinhoop was...

Ivo is net vertrokken. Hij gaat tegen zijn baas zeggen dat hij het voorstel aanneemt. Dat had ik al verwacht. Hij vroeg niet eens wat ik ervan vond, hij ging er blijkbaar als vanzelfsprekend van uit dat ik het ook goedvond. Ik heb maar niets gezegd, hij was er zo enthousiast over vanmorgen, hij liep helemaal te stralen.

Je vroeg waar dat bedrijf is in Nederland. Stom dat ik dat niet al geschreven had, want het zit in Waddinxveen, lekker dicht bij jullie! We willen niet in Waddinxveen zelf gaan wonen, Ivo had het over Gouda of Woerden om een huis te zoeken. Dus dat zou betekenen dat we in elk geval bij jullie in de buurt komen wonen! Mijn ouders weten nog van niks, die wil ik het volgende week pas vertellen, na de kinderen, maar die zullen het ook wel leuk vinden dat hun kleinkinderen straks met de auto bereikbaar zijn. Ivo's ouders zullen er vandaag wel van horen, hem kennende. Zijn vader is sinds kort met pensioen, je weet dat hij een stuk ouder was dan Ivo's moeder. Ze willen nu weg uit de drukke Randstad en zijn van plan ergens in het Gooi een huis te zoeken (alsof dat rustig is, met al die BN'ers daar, er ligt overal wel een fotograaf op de loer). Moeten zij weten, ze doen maar.

Maar Gouda of Woerden is wat mij betreft oké! Dat heeft me inmiddels al een beetje verzoend met het idee. Nu de kinderen nog. Ik wacht met vertellen wel tot Ivo van-

avond thuis is, dan kan hij zelf zien hoe ze reageren en hoef ik de klap niet alleen op te vangen (flauw hè).

Nou, ik ga Simon naar school brengen, en daarna met de meiden de boodschappen doen. Hope to hear from you soon.

Tot mails,

Joyce

Die mail was ruim een halfuur geleden verstuurd. Joyce zou waarschijnlijk nog niet terug zijn van het boodschappen doen. Dan moest ze straks maar bellen.

Lobke glimlachte breed. Joyce zou misschien in Gouda of Woerden komen wonen. Gouda was vanaf Montfoort maar een halfuurtje rijden, en Woerden zelfs maar een kwartier! Dat zou geweldig zijn!

Toen ze naar de keuken liep om voor zichzelf een kopje koffie in te schenken, stegen er verdachte geuren op uit de box. Ze bukte zich en tilde Matthijs op. 'Zo te ruiken heb jij een schone broek nodig, jongeman!'

Hij probeerde zich los te worstelen. 'Nie sone boek, auto pele!'

'Je auto mag mee, hou hem maar goed vast.' Ze zette hem op de grond en dirigeerde hem naar de trap. 'Ga maar naar boven. Zal mama de auto voor je vasthouden?'

'Nee, sef doen.' Hij zette de auto op de tweede tree, klom zelf op de eerste, pakte de auto en zette die op de derde tree. 'So.' Tree voor tree klom hij met zijn auto naar boven, gevolgd door Lobke. Bovengekomen liep hij met het autootje in zijn handen naar zijn kamertje. Lobke tilde hem op de com-mode, en hij bleef rustig liggen terwijl Lobke hem verschoonde. Dat was een hele klus, en met gefronste wenkbrauwen bedacht ze dat ze binnenkort maar eens serieus verder moest gaan met die zindelijkheidstraining. Of was dat nog te vroeg? Jongetjes waren daar meestal later mee dan meisjes, had ze begrepen van Aafke. Maar ze zou blij zijn als ze van die vieze luiers af was. Toch gek, want toen hij nog een baby'tje was, had ze daar helemaal geen problemen mee gehad. Ze gooide de stinkende luier in de luieremmer, haalde de bijna volle zak eruit en knoopte die dicht.

Bij het naar beneden gaan ging ze hem voor, waarna hij achteruit met het

autootje in zijn hand de trap af schuifelde. Eenmaal beneden wilde hij naar de kamer lopen, maar Lobke hield hem tegen. ‘Even wachten. Mama moet eerst deze zak in de vuilnisbak gooien, en dan zal mama jou je jas en je schoentjes aandoen. We gaan naar de winkel.’

‘Auto ook mee winkel?’

Lobke zuchtte. ‘Vooruit dan maar. Maar dan moet je hem wel goed vasthouden, hoor.’ De laatste keer dat hij zijn autootje mee naar de winkel genomen had, was hij het daar kwijtgeraakt, en hij was toen ontroostbaar geweest. Ze had overal gezocht, tot een van de vakkenvullers het autootje onder een pallet had zien liggen.

Blijkbaar wist Matthijs dat ook nog, want in de winkel klemde hij het autootje stevig tegen zich aan.

Tijdens het boodschappen doen dacht Lobke steeds aan Joyce. Grappig idee dat haar vriendin en zij op dit moment hetzelfde aan het doen waren. Normaal gesproken dacht ze daar nooit aan. Joyce was fulltimmermoeder, die had een heel ander leven dan zij. Maar door die mails van vannacht en vanmorgen was Joyce constant in haar gedachten.

Thuisgekomen borg ze samen met Matthijs de boodschappen op, daarna zette ze hem weer een poosje in de box. Ze keek op de keukenklok: bijna elf uur. Ze pakte de telefoon en toetste het vaste telefoonnummer in van Joyce. Ze kreeg echter de voicemail: ‘*We are not at home...*’ Dan haar mobiele nummer maar proberen. Ze had meteen contact.

‘Hoi Lobke!’ Joyce schreeuwde bijna. Zo te horen zat ze in de auto. ‘Heb je m’n mail al gelezen?’

Lobke had de neiging om terug te schreeuwen. ‘Ja, gaaf joh! Maar ik hoor dat je in de auto zit. Zal ik je bellen als je weer thuis bent?’

‘Oké. Over tien minuten, tot zo!’

Een kwartiertje later belde Lobke weer. De telefoon ging niet eens over, Joyce zat blijkbaar naast het toestel te wachten.

‘Wat een leuk nieuws!’ riep Lobke. ‘Dat je zo dichtbij komt wonen, bedoel ik!’

Ze hoorde Joyce lachen. ‘Ja, dat is de enige leuke kant aan Ivo’s promotie. Dat ik jou weer vaker zal zien.’

‘Heb je al een idee wanneer jullie naar Nederland komen? Je schreef: voor de feestdagen. Maar dat is zo ruim.’

‘Dat weet ik nog niet precies. Ivo zal het vandaag wel te horen krijgen, hij moet natuurlijk nog van alles regelen, *you know*.’ Haar aandacht werd blijkbaar getrokken door de tweeling, want Lobke hoorde haar roepen: ‘No, Sofie, *don’t hit...* eh, niet je zusje slaan met dat blokje!’ Daarna ging ze weer verder tegen Lobke: ‘Ik leer mezelf nu maar aan om alvast Nederlands tegen hen te praten, des te vlugger leren ze het.’

‘En, begrijpen ze wat je zegt?’

Joyce lachte. ‘Sofie is gestopt met slaan, maar dat kan natuurlijk ook komen omdat ze zag dat ik boos werd. Ze zit haar zusje regelmatig op de kop, en mopperen helpt bijna niet. Nee, Sofie, niet doen! Wacht even, Lobke...’

Lobke hoorde hoe de telefoon werd neergelegd, gevolgd door snelle voetstappen en protesterende geluiden van een boze kleuter. ‘No, *mommy!*’

‘Zo, blijf jij maar eens een poosje in de hoek staan,’ hoorde Lobke Joyce zeggen, en daarna: ‘Hier, Manon, *here’s your doll.*’ De telefoon werd weer opgepakt. ‘Ben je er nog?’

‘Ja hoor. ’t Ging niet helemaal goed, geloof ik?’

‘De kinderen hebben vast door dat er iets staat te gebeuren. Simon was vanmorgen ook al zo aan het klieren, en dat is niks voor hem. Nou ja, vanavond gaan we het hun vertellen. Waar hadden we het net ook alweer over?’

‘Wanneer jullie naar Nederland komen.’

‘O ja. Vóór de definitieve verhuizing zullen we wel een of meerdere keren over moeten komen, omdat er natuurlijk van alles geregeld moet worden: een huis kopen en inrichten, een school zoeken voor Simon en zo. Ik wil daar in elk geval zelf bij zijn. We zullen wel veel meubels mee kunnen nemen van hier, maar dingen als vloerbedekking en gordijnen en zo zullen wel niet passen, dus die zal ik in Nederland uit moeten zoeken. Ivo zei vanmorgen dat we vanavond op internet maar eens moeten kijken naar huizen in de buurt van Gouda, dan kunnen we een voorselectie maken van huizen die we per se willen zien. Toch wel handig, dat internet. Sofie, *turn around!*’

Lobke moest inwendig lachen. Het zou Joyce nog niet meevallen om nu al uitsluitend Nederlands tegen haar kinderen te praten, dat Engels zat al zo ingebakken in haar systeem.

Ze kreeg een idee. ‘Hé, Joyce, wij hebben een paar luisterboeken op cd voor

in de auto. Daar staan verhaaltjes van Nijntje op die voorgelezen worden. Zal ik vragen of Roel ze voor je kopieert en die naar je toe stuurt? Dan kun je die draaien voor de kinderen en horen ze wat vaker Nederlands.'

'Dat hoeft niet, die hebben we hier al liggen, die hebben mijn ouders een keer cadeau gegeven. Maar goed idee van je, daar had ik helemaal niet meer aan gedacht. Ik ga ze straks meteen opzetten. *No, Manon, don't go...* eh, niet naar Sofie toe gaan!' Lobke hoorde allerlei geluiden op de achtergrond. Joyce zuchtte. 'Sorry, Lob, ik moet ophangen, die meiden... En ik moet Simon zo weer ophalen. Ik mail je vanavond weer, goed? Dan is Ivo thuis en weten we misschien wat meer.'

'Oké. Fijn om je stem even te horen, en sterkte met alles!'

'*Thanks. Bye bye. No, Sofie...*!' De ingesprektoon vertelde dat Joyce opgehangen had.

Lobke staarde naar de hoorn in haar hand. Even moest ze glimlachen. Toch een vreemd idee dat Joyce, die ze al vanaf groep 1 kende, nu zelf al een kind in de kleuterklasleeftijd had.

Nog een paar maanden, dan woonde Joyce weer in Nederland!

Marja van der Linden

Gescheiden wegen

Lobke is gelukkig met haar man Roel en zoontje Matthijs. Ze heeft nog steeds contact met Joyce, haar vriendin vanaf de kleuterschool, die met haar gezin in Engeland woont. Dan komen Joyce en haar man Ivo weer in Nederland wonen omdat hij daar een hoge functie kan krijgen. Door omstandigheden groeien Joyce en Ivo uit elkaar. Lobke ziet het van nabij gebeuren en heeft het er moeilijk mee. Het leidt zelfs tot een verwijdering tussen Roel en Lobke. Kan het tij nog gekeerd worden?

Marja van der Linden kan niet stilzitten. Ze is echtgenote, moeder én grootmoeder, auteur én redacteur. En dat alles met evenveel toewijding, want van half werk houdt ze niet. *Gescheiden wegen* is het afsluitende deel in een trilogie van haar hand, waarvan de eerdere delen *Strepen op de weg* en *Rotonde van het leven* goed zijn ontvangen.

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 872 6 NUR 344

9 789059 778726

www.spiegelserie.nl